

Lørdag den 7. januar

“Nu ved du, hvordan det er.”

Sætningen er gådefuld, uden sammenhæng. Der er ingen person bag stemmen, intet ansigt. Kriminalkommissær Judith Krieger ligger helt stille. En eller anden har sagt denne sætning til hende, måske endda en, som kender hende. Sætningen må have en mening. Hun forsøger at fremmane drømmebillederne igen. Hun tænker på de sager, der hober sig op på kontoret på hver eneste ledige flade. Dernæst på den ulyksalige juletombola. Det hjælper intet. Hun kan ikke engang komme på, hvad dette ‘nu’ skal betyde. Det lyder lidt skadefro, næsten truende.

Hun tager badekåben over sig, går ud i køkkenet og tager et glas vand. 2.11. Hun bliver ikke forbløffet, da telefonen begynder at ringe. Det er snarere, som om hun har ventet på det uden at være sig det bevidst.

“Det er Krieger.”

“Henning fra kriminalafdelingen. Og undskyld.”

“Det er i orden.” Hun leder under avisen på køkkenbordet efter notesbog og kuglepen, mens politimanden i den anden ende fortsætter.

“Der er fundet en død mand på Gewerbepark S-togsstation. Sandsynligvis lokoføreren. Muligvis en ulykke, men sandsynligvis ikke.”

“Send en vogn efter mig.”

Nede på gaden bliver hun modtaget af støvregn. I rendestenen klistrer de gennemblødte rester af en nytårsraket fast til

asfalten. Den indre bys weekend-lydspor hænger i luften: trafikstøj, løsrevne stemmer, musik. Judith lukker øjnene, mens en patruljevogn kører hende gennem den pulserende midtby og ud til nordvestkvarteret. Hun føler en pludselig længsel, måske bare efter at være yngre. Der var en periode i hendes liv, hvor hun troede, at hun kunne skelne mellem godt og ondt, og at der for hver fortvivlelse fandtes et håb.

Ved trappen op til S-togsstationen holder flere politibiler. Stationen ligger oven på en snavset mur, der går over i en buskadsbevokset dæmning. På den anden side af vejunderføringen kan Judith se en forsømt kolonihaveforening. Området mellem Ehrenfeld og Bickendorf, der har givet stationen navnet Industriparken, er i forandring, og de første kontorbygninger er begyndt at skyde op mellem diverse håndværkere, bilværksteder og skrothandlere. På gaden hen imod opgangen til stationen står en stribe lejekaserner og en gammel murstensfabrik, som alle er kondemnerede. Vinduerne er mørke. Også den eneste butik i miles omkreds, et pizzeria, har lukket for længst.

“Kriminalkommissær Krieger?” En kvindelig politiassistent med stramt bundet hestehale slår ud mod trappen. “Vidnet, der anmeldte det, er her stadig.”

Graffiti på væggene i opgangen. Affald, urinstriber og skidt på trinene. Poliitiassistenten følger tavst Judith op, hvor nogle andre betjente står med en senet mand med gråt, karseklippet hår. Der er ikke noget lig at se.

“Liget ligger derovre.” Den kvindelige assistent peger på et tog med tændte forlygter, der holder stille cirka 150 meter fra stationen.

“Hvordan har vidnet fundet ham derhenne?”

“Han siger, at han gik derhen, fordi toget ikke kørte ind til perronen, og han ville brokke sig.” Poliitiassistenten sænker stemmen. “Han er ikke helt appelsinfri.”

“Jeg ser mig lige omkring,” siger Judith. “Behold ham her. Hvad med S-togsdriften?”

“Den er ikke påvirket. Men toget står jo også på vendesporret.” En af betjentene rækker hende en stavlygte. Hun springer ned på ballasten og tænder lygten. Støvregnen hænger i luften som et blødgøringsmiddel, lægger sig på håret, ansigtet, frakken. Millioner af fine, små dråber, der ødelægger flere og flere spor. Hvor lang tid er der gået, siden man fandt liget? For lang tid. Judith sætter farten op. Skinnerne glimter koldt i lyset fra stavlygten, toglygterne blænder Judith. På den anden side af industriparken rager storbordellet Amor håndgribeligt tæt på i vejret med sine ni etager, på hvis facade røde neonlys jagter hinanden. Længere væk svømmer domkirken i midtbyens lys-skær som i en spraglet tåge.

Den døde ligger i ballasten ved siden af togets førerhus halvt på maven med det ene knæ trukket op under sig, som om han sover. Men hovedet, der grotesk er vredet bagover, knuser førstehåndsindtrykket af fredsommelig afslapning. Hovedet og blodet, der er flydt ud ad hans let åbne mund. Det ser næsten sort ud. Olieagtigt. Judith sætter sig på hug og lyser ind i mandens ansigt. Hans øjne er allerede matte, men alligevel føles det, som om han kigger på hende og beder hende om noget, ikke forstår, hvad der er sket med ham, og ikke er parat til at acceptere døden. Lugten af blod stiger op i hendes næse. Metallisk. Sødlig. Livssaft, der allerede er ved at nedbrydes og blive ubrugelig. Lugten blander sig med den fra urin og ekskrementer. Manden har sikkert lavet i bukserne i dødsøjeblikket.

“Jeg synes, det ser ud, som om han prøver på at sige noget.” Betjenten, som har holdt vagt ved siden af liget, folder armene foran brystet.

“Hvad?”

“Hvad?” Han kigger irriteret på Judith.

“Hvad tror du, han prøver på at sige?”

Manden trækker på skuldrene. “Aner det ikke, det er jo også bare noget pjat.”

Uden at sige noget trækker Judith gummihandsker over sine

klamme fingre. Den døde er korpulent. Han er iført sweat-shirt, bukser og sko, alt sammen mørkeblåt eller sort. Der er simpelthen blod overalt. Hun tager fat under mandens hoved og registrerer hudafskrabninger og flænger på pande og kind. Rigor mortis er ikke sat ind endnu. Hvor er et menneskekranium dog tungt, når halsmusklerne ikke længere stabiliserer det. Ansigtshuden er bleg, voksagtig, kølig. Judith kan ikke se nogen ligpletter. Hun lægger varsomt hovedet tilbage i ballasten. Et skvæt lunkent blod står ud fra den dodes mund hen over hendes hånd. Hun undertrykker en ed.

“Hans lunge må have taget skade.” Hun taler højt for at overdøve det ubehag, som ligets ufravendte stirren og mindet om det gådefulde drømmebudskab vækker i hende. “Vi skal have fat i teknikerne, lys, presenninger eller et telt i en fart. Giver du lige besked om det? Pokkers regn.”

Det slår hende pludselig, at liget ikke har nogen jakke på. Hun lader igen lyskeglen glide hen over manden. Banelogoet træder frem på sweatshirtbrystet. Venstre hånd er skjult under kroppen. Den anden er knyttet. Judith træder om på den anden side af den sammenkrummede mand og sætter sig igen på hug. Her er sweatshirtstoffet mørkt og skorpet. Hun bøjer sig ned mod ham. Flænger i stoffet til højre og venstre for ryggraden. Helt tynde snit, frynsede, på kryds og tværs.

Judith retter sig op. “En eller anden har hugget løs på ham som sindssyg. Bagfra. Du må hellere ringe til retsmedicineren også.”

Betjenten taler i sin radio på ny.

“Det er Müller, som har vagten,” siger han til Judith, da han er færdig.

Hun nikker, lyser igen rundt i de nærmeste omgivelser og derpå op mod førerhuset. Håret klæber til hovedet nu, regnen bliver tættere og indhyller dem. Den er for varm til en nat i januar, vinteren har i det hele taget været for varm, og nyhederne er fyldt med det: Isen på polerne smelter, vandstanden

i havene stiger, tornadoer, hungersnød – alt sammen selvfor-skyldt og menneskeskabt. Men ikke desto mindre er natten for kold til at gå på arbejde uden jakke.

Judith lyser hen over liget igen. Hvad er der sket med loko-førerens jakke? Har han taget den af, før han blev myrdet? Har gerningsmanden taget den, og i så fald hvorfor? Den døde næse er for stor, munden for lille, det lysebrune hår er ved at være tyndt på baghovedet. Hun forestiller sig, hvordan han tra-sker i ballasten langs skinnerne fra bagenden frem mod fører-huset, en træt mand med krumme skuldre, der ikke går op i sport og holdning. Hun bemærker pludselig, at skoens snø-rebånd er bundet op. Ville han tage dem af, i sin sidste pause, midt på skinnerne? Næppe.

“Fra hvilken side er gerningsmanden kommet?” spørger betjenten.

“Måske har han været med toget. Vi skal have fat i en fra driftsledelsen. Med lidt held er der opsat overvågningskame-raer i toget.” Judith lader lysstrålen feje hen over togvognene. De ser gamle ud. Pokkers. Har den døde en kone? Børn? Han har ingen vielsesring på, i hvert fald ikke på højre hånd.

“Vent her og sørg for, at der bliver ringet til kriminalkom-missær Korzilius,” siger hun til betjenten. “Jeg går hen og taler med vidnet.”

Vinden tager til og pisker væde i hendes ansigt. Vejen tilbage til stationen over sporet er alt for åben til, at gerningsmanden ville have valgt den, også selv om der på dette tidspunkt ikke ser ud til at være en levende sjæl i nærheden. Nu står tekni-kerne parat på perronen. Deres ansigter er grønligt blege af det matte neonlys. De lytter til, hvad Judith har at berette, og svær-mer så ud ad sporet som en art vingeløse, hvide natsværmere.

Judith stryger de våde hårtotter væk fra ansigtet. Det går godt, sagde Millstätt, hendes chef, i går, da han anbragte hende på et hold. Kollegerne synes, du er dit gamle jeg. Netop det har hun kæmpet for efter sin krise, orloven og tilbagekomsten,

men er det nu også det, hun vil? Ja, tænker hun, ja, det er, for pokker. Hold så op med al den tvivl. Judith ranker ryggen og kigger gennem regnen over mod gerningsstedet. Hun fornemmede en fare derovre, som hun endnu ikke kan sætte navn på. Som om der skjuler sig en endnu mørkere, koldere sandhed bag forbrydelsens øjensynlige kendsgerninger.

“Kommissær Krieger?” Politiassistenten med den stramt opsatte hestehale kommer hen til Judith. “Jeg sørgede for kaffe og en bolle til vores vidne for lidt siden, og så blev han pludselig snakkesalig.”

“Ja?”

“Nu påstår han pludselig, at han har set en derovre. Muligvis gerningsmanden.”

Kvarteret omkring Gewerbepark S-togsstation kunne så let som ingenting løbe med førstepladsen i en konkurrence om det hæsligste sted i Köln. Der er hverken nogen park eller en særlig blomstrende industri, heller ikke selv om byens vise fædre tror fuldt og fast på, at det nok skal ændre sig i løbet af de nærmeste år. Et par aldrende blokke socialt boligbyggeri står allerede tomme, mens tilbageblevne lejere stadig holder ud i nogle af de andre, men normalt må det ligge totalt livløst hen klokken tre om natten. Nu er der til gengæld fuld gang i den. Patruljevogne, teknikernes kassevogn, Karl-Heinz Müllers Fiat Spider og en tjenestevogn fra banen holder på kryds og tværs foran vejunderføringen. Selv to pressegribbe står ved afspærringstapen og brøler deres spørgsmål hen imod Manni. Uden at værdige dem et blik styrer han hen imod trappen. Opkaldet er kommet i det mest ubelejlige øjeblik, absolut *worst case*, anderledes kan man ikke udtrykke det. Og som prikken over i'et står det ned i stænger.

Oppe på perronen kommer hans kollega Krieger ham hurtigt i møde med et dampende papkrus i højre hånd og en af sine stinkende hjemmerullede i mundvigen. Hendes læderfrakke er

mørk af væde, og håret klæber til hendes hoved, hvad der får hende til at se lige så charmerende ud som en drukkende kat – hvilket i øvrigt ikke ser ud til at genere hende.

“Offeret hedder Wolfgang Berger, 43 år gammel, lokofører,” opremser hun uden at give Manni tid til at hilse. “Han er stukket ned bagfra. Tidspunkt: under sin sidste pause mellem 1.35 og 1.55. Vi har oven i købet et vidne.” Hun stikker cigaretten i munden igen og kniber øjnene sammen. “En passager, som stod her og ventede. Beruset, men alligevel. Han gik derhen, da toget ikke kørte ind til stationen til tiden ifølge køreplanen.” Hun tørrer sin frie hånd af i bukserne og klemmer cigaretten fast mellem fingrene. “Han så en eller anden derovre, inden han praktisk taget snublede over liget. Sandsynligvis vores gerningsmand. Hvordan ser han ud, spurgte jeg ham. Ved du, hvad han svarede?”

Manni ryster på hovedet. “Som Michael Jackson?”

“Som en vagabond,” hvæser Krieger. “Beskriv ham, sagde jeg.”

“Og?”

“Han lugtede skarpt på en eller anden måde, svarede han. ‘Og hvad mere?’ spurgte jeg, for lugten kunne også komme fra offeret. Han er normal af størrelse, var sandsynligvis iført frakke og havde muligvis halvlangt hår. Og det var så det. Det var for mørkt. Det gik for hurtigt. Han vil ikke engang lægge sig fast på en nogenlunde højde. Han så en skygge, som han regnede med var en vagabond, og lige bagefter offeret. Vi burde være taknemlige for, at han overhovedet ringede til os. Slut, finale.”

“Måske lyver han og er i virkeligheden selv gerningsmanden. Alle frustrerede passagerers hævner.”

“Meget morsomt. Det er det rene blodbad derovre, så hans tøj ville være fyldt med blod.”

“Hvor er han?”

“Jeg lod ham køre hjem.”

Manni hæver øjenbrynene.

“Udførlig afhøring på politigården, når han forhåbentlig er ædru igen.” Judith Krieger tramper på skoddet, en del heftigere end nødvendigt.

“Ingen tekniske spor?”

“Vi undersøger hans tøj og skoene til sammenligning med aftryk på gerningsstedet. Det kommer der ikke meget ud af. Møgregn.” Hun ryster sig, så dråberne flyver fra hende. Manni propper en Fisherman’s i munden, rækker posen frem mod Krieger, men hun afslår som forventet.

“Vi har fået fat i en kollega, som var en god bekendt af Berger.” En glatraget tyksak i mørkeblå baneuniform vralter hen imod dem. “Berger var ungkarl. Han boede alene. De nærmeste pårørende er hans forældre i Paderborn. Berger havde næsten ingen kontakt med dem. Moren har Alzheimer.”

“Vi sender en kollega hjem til dem,” siger Krieger. “Hvad med overvågningskameraerne?”

Den glatragede vrider sig. Udgifterne, hærværket, de lov-mæssige begrænsninger, blablabla. Man ville selvfølgelig gøre sit yderste for at støtte politiets efterforskning. “Giv os et par timer.”

Judith Krieger krøller sit kaffekrus sammen og smider det i en affaldskurv. Hendes gestus er ikke til at misforstå, sådan har hun tænkt sig at gøre med alle, som lægger hende hindringer i vejen. Kriminalkommissær Krieger i topform. De sidste par måneders samarbejde med hende har faktisk været rigtig godt. Så hvorfor er Manni pludselig sur på hende? Fordi hun ringede så sent. Fordi hun overhovedet ringede. Fordi hun opfører sig, som om hun er chefen. Han trækker lynlåsen i jakken op. Hans fingre dufter stadig af kvinden i hans seng. Han havde sgu da håbet, at der ikke ville komme noget opkald denne nat.

Teknikerne vimser rundt om teltet, der er slået op over offeret ved siden af skinnerne. Andre kolleger kravler hen over dosseringen og roder i det affald, der ligger selv her, hvor man egentlig ikke må gå. Manni kigger ind under teltdugen. Offeret

er næsten helt dækket med nummererede tapestrimler.

“Masser af fiberspor. Vi får travlt de næste par dage!” Kriminaltekniker Klaus Munzinger har røde æblekinder som altid, når han er i gang. Hans kone, Karin, er lige i nærheden. De blev gift for et par måneder siden. Som om det ikke var nok at arbejde sammen dag ud og dag ind.

“Har I fundet mordvåbnet?” spørger Krieger.

“Vi leder stadig.”

Leder, tænker Manni, ja, mon ikke. Jakken, som lokoføreren måtte have haft på. Rygsækken, som han ifølge sin kollega altid havde med. Gerningsmanden, motivet, et brugbart vidne, et eller andet spor. Regnen tager til, en af teknikerne snubler og bander. Hvor går grænsen mellem omhu og vanvid? Det er et spørgsmål, der ikke altid findes et tilfredsstillende svar på, når det drejer sig om politimæssigt efterforskningsarbejde.

En fugtig og lummer vestenvind står ind på balkonen, og himlen er sort. Vinden bringer ikke noget godt med sig. Pludselig slår tanken hende, nej, ikke tanken, en vished som hun ikke kan underbygge, og som hun derfor beslutter øjeblikkeligt at ignorere. Ekaterina Petrova trækker morgenkåben tættere omkring sig og går ind i køkkenet igen. Det er lørdag morgen, klokken er kun fem, hun har fri, og der er ingen grund til at være angstelig. Hun kunne lægge sig ind igen, men hun er morgenmenneske og holder af sine vaner. Derfor går hun som altid i gang med at lave en skål havregrød med smør og farin, drikker en kande sort te til og læser *Pravda* og *FAZ*. Klokken halv syv er hun færdig og skyller servicet af. *Pravda* betyder sandhed, men avisen er fuld af løgn ligesom før i tiden, nu hedder den nye gud bare de frie markeds kræfter, hvilket betyder, at nogle få tager sig den frihed at udbytte Rusland endnu mere skrupeløst end de gamle magthavere, der kaldte sig kommunister, og som angiveligt kun var ude på at skabe retfærdighed.

Jeg burde også afbestille *Pravda*, tænker hun, mens hun

trækker den pullover over hovedet, hun købte til jul. Violet mohair med indvævede sølvtråde, meget, meget smuk. I det mindste er *Pravda* god til at pakke fisk ind i eller tænde op i ovnen med, Katjusjka. Hun smiler ved mindet om den inderlighed, hendes bedstemor havde sagt det med gang på gang. Men man skal iagttage sin fjende, for så lærer man ham at kende. Altså læser Ekaterina *Pravda*, selv om hun for længst har opgivet håbet om, at der nogensinde bliver noget, der minder om pressefrihed i hendes hjemland.

Violet øjenskygge på øjenlågene, der passer til pulloveren, ikke for meget, kun et strejf. Læbestift med vinterkølig nuance, der ligeledes passer perfekt til trøjen. Hun kører børsten gennem det korte hår, beundrer de nye, kirsebærrøde striber i det skinnende sorte. Hun har tit forbandet sit sorte hår, men nu kan hun lide det. Hun smiler til sit spejlbillede. Om to-tre timer tager hun hen på Retsmedicinsk for at ordne et par ting, hun ikke nåede før weekenden. Dernæst en tur på marked for at købe grøntsager og gardinstof, om eftermiddagen måske ligge på sofaen med en god bog, så et skumbad og ud og danse om aftenen.

Hun vælger vejen langs kanalen, som hun straks forelskede sig i. Luften smager af regn, asfalten glitrer. De nøgne kastanjekroner understreger det sparsomme lys fra gadelygterne, fra byens udfaldsveje strømmer dæmpet trafikstøj over til hende. I weekenden har hun det for sig selv her på denne tid, ikke engang de utrættelige joggere og pensionisterne med deres stopfodrede skødehunde er i gang. Sovende svaner glider hen over vandet som drømme. De stopper, betragter hende. Svaner er luksusskabninger, der, hvor hun kommer fra, findes der ingen svaner. Et vindstød slår tørklædet for hendes ansigt. Hun farer sammen, undertrykker et skrig. Det var bare vinden. Hun stopper enden af tørklædet ind under frakkekraven. Vinden fører ikke noget godt med sig. Der var den tanke igen, næret af en viden, som er ældre end hun. Pludselig bliver hun utilpas ved

at være så alene og sætter farten op, så støvlehælene hamrer en vild staccato mod fliserne.

Synet af Retsmedicinsk Institut, som hun når frem til et kvarter senere, gør hende rolig igen. Hendes arbejdsplads, hendes held. Stipendiet til medicinstudiet i Tyskland var hendes billet til friheden. Hun arbejdede hårdt, meget hårdt, men alligevel var hendes eksamen med udmærkelse på ingen måde garanti for, at hun fik lov til at blive. Men det lykkedes. Først ansættelse i Kiel, dernæst et år i Frankfurt. Og nu er hun landet her i Köln med en ansættelseskontrakt på yderligere tre lykkelige år i Tyskland og med licens til at udforske dødens utallige facetter endnu mere. Dr. Ekaterina Petrova, retsmediciner ved Köln Universitet. Hun smiler, da hun tager nøglen til instituttets dør op af håndtasken. Hun har al mulig grund til at være tilfreds.

Hun er ikke i stand til at sige, hvor kvinden kommer fra. Hun står pludselig ved siden af hende som skudt op af jorden, netop som Ekaterina skal til at låse glasdøren ved siden af portnerburet op.

“Undskyld. De må hjælpe mig.”

“Hjælpe?” Ekaterina modstår indskydelsen til at mase sig forbi kvinden og låse døren indefra. Der er et eller andet foruroligende ved hende, måske er det den febrile beslutsomhed, hun fastholder Ekaterinas blik med. På den anden side ligner kvinden ikke en udstødt eller kriminel, snarere tværtimod. Hun ser velhavende og velplejet ud, selv om hun tilsyneladende har gået i regnen i lang tid.

“Projektet,” hvisker kvinden. Hendes stemme lyder som vind i birkeløv. “Er De ikke doktor Schmitt-Mergels afløser?”

Den forventningsfulde glæde, Ekaterina havde været fyldt med, fordufter. Hun står som stivnet. Vold i hjemmet. Et pilotprojekt i Köln. Et flagskib. Hendes forgænger Antje Schmitt-Mergels kæledægge. Under ansættelsessamtalen spurgte Ekaterina meget forsigtigt, om projektledelsen var uløseligt forbundet med hendes stilling, hun havde hidtil næsten udeluk-

kende arbejdet med døde, ikke så meget med samfundspolitiske spørgsmål, hendes kendskab til mentaliteten og myndighederne i Köln var ikke ret stort, om ikke en kollega ... Kvinderne skal nok vise Dem tillid, Kvinde til Kvinde, havde hendes tidligere chef sagt. Og undersøgelserne er jo ikke noget problem for Dem. Men De er måske ikke interesseret i stillingen? Sikke et spørgsmål. Ekaterina skyndte sig selvfølgelig at forsikre, at hun med stor fornøjelse overtog projektet i tilknytning til de øvrige opgaver på instituttet.

“De er da dr. Petrova, ikke?” Kvinden lirker en avisartikel op af jakkelommen med et fotografi af Ekaterina, der ikke er til at overse. ‘Hun bekæmper volden’, brøler overskriften som et klart bevis på, at tyske aviser heller ikke altid tager det så nøje med sandheden.

“Instituttet er lukket om lørdagen.”

“Undskyld,” gentager den fremmede kvinde hæst. “Men De er her jo tit i weekenden. Min mand ... han har ...” hun tager sig til halsen, “han ville ...”

“Har De talt med politiet?”

Kvinden begynder at svaje, som om alle kræfterne er sivet ud ad hende nu, hvor hun har betroet sit til Ekaterina. “Projektet,” mumler hun og famler efter noget at støtte sig til.

Hvad andet kan hun gøre? Ekaterina skubber sin skulder ind under den fremmedes arm og fører hende ind på instituttet. Kvinden lader det ske uden at stritte imod eller hjælpe til. Trods sin betydelige størrelse vejer hun ikke ret meget, men alligevel er Ekaterina forpustet, da de til sidst når hen på hendes kontor. Hun bugserer sin ubudne gæst ned på lejet og tager hurtigt sin frakke af. Kvinden iagttager hende. Vurderende? Bange?

“De er stærk af sådan en lille kvinde at være,” hvisker hun.

“Hvad hedder De?”

“Ines. Kald mig Ines.”

“Efternavn?”

Kvinden lukker øjnene, og hovedet ruller om på siden. Er

hun ved at besvime? Ekaterina længes efter en obduktions trygge rammer, hvor den slags spørgsmål aldrig melder sig.

“Træk benene ind mod Dem, Ines, knæene i vejret,” befaler hun med sin lægestemme. “Træk vejret dybt. Og lad mig så høre. Hvad har Deres mand gjort? Hvorfor er De kommet?”

I stedet for at svare begynder kvinden at ryste, lydløst og uden at fortrække en mine. Ekaterina lægger et uldtæppe over hende og forsøger at genkalde sig, hvad hendes forgænger har fortalt om mishandlede kvinder. De er i chok, udsat for store følelæssvingninger. Nogle fortæller om de mest uhyrlige ting i et neutralt tonefald, som om det var vejret, de talte om. Andre er ikke i stand til at få et eneste ord frem. Andre igen lyver. Meget nyttigt, til kæmpe hjælp.

Hun beslutter, at hun hellere må lade være med at udfordre sine psykologiske evner, men i stedet koncentrere sig om det fysiske. Kvinden, som kalder sig Ines, er i stand til at bevæge sine lemmer. Hun ser ikke ud til at have indre kvæstelser, ingen brækkede ribben, ellers havde hun ikke ladet sig hjælpe hen på kontoret uden at klage sig. Ekaterina stryger forsigtigt det våde hår væk fra panden. Ingen åbne sår eller bare pletter på hovedet. Ingen synlige hæmatomer i ansigtet. Huden er blød. Perfekt. Hendes øjne åbner sig igen og stirrer angstfulde op på Ekaterina.

Bindehinden er rødlig. Ekaterinas hjerte begynder at slå hurtigere. Hun tager en undersøgelseslampe, mens hun taler beroligende til kvinden og bøjer sig ned mod hende. Punktblødninger, helt tydeligt. Blodtilstrømningen til hjernen har været afbrudt. Hun tjekker også mundslimhinden og lyser bag ørerne.

“Deres mand har taget kvælertag på Dem. Jeg tror, De ligefrem har mistet bevidstheden.” Nej, tænker hun brusende, jeg ved, at du besvimede. Som det ser ud, er det et mirakel, at du kom til dig selv igen. En eller anden har forsøgt at dræbe dig, så meget er sikkert.

“Kom med, så undersøger jeg Dem. Det er jo derfor, De

er kommet, ikke? Tag tøjet af, Ines. Stol på mig, jeg gør Dem ikke ondt.”

Gennemblødte pumps, mærkevarejeans, beigefarvet rul-lekravetrøje. Silkeundertøj, blodpletet. Blodudtrædningerne på halsen er stadig meget blege. Lyseblå trykmærker, der ser helt ufarlige ud, meget spinkle. Men mærkerne på indersiden af lårene er helt anderledes. Hæmatomer i forskellige stadier. Flere centimeter store. Mørkeblå, violette, gullige, brune.

“Deres mand voldtager Dem.”

Kvinden ryster på hovedet, begynder at ryste igen.

Ekaterina fotograferer, måler, dokumenterer.

“De må melde det til politiet. Uanset hvem der har gjort det, er det farligt.”

Kvinden ryster igen på hovedet og rækker ud efter sit tøj. Nu da hendes kvæstelser er blevet undersøgt, vender hun tilbage til livet og vil gå.

“Hvad er Deres efternavn?”

Kvinden knuger jakkelommen mellem hænderne og skynder sig ud på gangen. Ekaterina har ingen beføjelser til at tvinge hende til at blive. Hun bliver nødt til at respektere patientens ønske om fortrolighed. Sådan er reglerne i projektet, det kræver lægeløftet. Først da hun er alene, genkalder hun sig blodet på silketrusserne og dernæst, at kvinden ikke havde åbne sår noget sted på kroppen. Hvem stammer blodet fra, hvis ikke fra kvinden selv? Ekaterina løber ned ad den udvendige trappe og ud på gaden. For sent. Der er kun vinden, den fugtige, lumre vestenvind, der varsler ulykke.

Skridt. Knirken. Hvad pokker? Omtåget åbner Manni øjnene. Den kvinde, som han kun med største modvilje efterlod alene i sin seng, smiler ned til ham, uforskammet sexet, henrivende dejlig.

“God morgen, hr. kommissær. Jeg har taget morgenmad med.”

Manni hejser sin krop, der er kvæstet efter nattens indsats, op i halvt siddende stilling. I timevis krøb han rundt sammen med teknikerne og samlede skrald sammen i den silende regn på banedæmningen. Skod, pakninger af enhver art i forskellige stadier af forfald, halvruddne tøjstumper. Da han til sidst også fandt et wc-sæde, gav han op. Men det viste sig at være for sent, for da han langt om længe kom hjem, stod sengen gabende tom. Han faldt i søvn på sofaen, tog ikke engang tøjet af, de fugtige bukser klæber stadig til benene, nakken er stiv og gør fandens ondt. Manni fisker mobilen op af bukselommen. Hold da kæft, lidt i otte. Hvorfor ventede Sonja ikke på ham? Og hvordan er hun kommet ind i hans lejlighed igen? Han får øje på sin reservenøgle på sofabordet ved siden af en pose med rundstykker. Så er det spørgsmål i hvert fald besvaret.

“Hvor har du været henne?” Hans stemme lyder mindst en oktav dybere end normalt.

“Hjemme.” Sonja begynder at rumstere i hans skabe, som var hun frue i huset, og sætter kopper og smørebrætter på bordet. “Har du grøn te?”

“Jeg har appelsinjuice, hvis du ikke kan lide kaffe.” Han går ud på badeværelset, trækker tøjet af og stiller sig under bruseren. Sonja. Det havde taget en evighed, før han fik hende med i seng, og de var kun lige kommet i gang, da det var slut med det sjove. Han tænker på, hvor perfekt hendes bryster passer i hans hænder, mens det varme vand plasker ned over hans skuldre. Hvordan hun ler, hvordan hun lugter, hvordan hun tog på ham. Hun har en interessant tatovering på maven, hvis betydning hun ikke vil røbe. Det hjælper intet. Da Manni tørrer sig, føler han sig stadig som en udslidt trækokse, hvilket dog ikke er den helt store tragedie, da han alligevel ikke har tid til et lille morgenput. Han hælder stående et glas juice i sig og snupper en croissant. Sonja har sat det rødblonde hår op i en hestehale. Hun lugter stadig af den her orientalske parfume og mønstrer ham uden at sige noget.

“Beklager, men jeg må af sted. Jeg ringer. Lad min nøgle blive, når du går.”

Hun gør honnør, vinker farvel og smiler.

Nedenfor fejer vinden avissider hen langs rendestenen. Svulmende skyer sluger morgenlyset, der er ikke mange biler i gaderne, så Manni kommer hurtigt frem og finder endda en parkeringsplads lige ud for Retsmedicinsk Instituts fritlagte betontrappe. Foran glasdøren ved hovedindgangen til obduktionsbygningen står en sirlig kvinde iført en afsindig pelshue og en violet uldtrøje, der gør ondt i øjnene. Det er, som om hun er omgivet af en aura af kulde. Hun trykker en hængemappe fra et arkivskab mod brystet. Manni nikker til hende, men hun stirrer bare med sine kulsorte øjne lige igennem ham og op i himlen. Obduktionssalen står stadig tom, Judith Krieger og Karl-Heinz Müller hænger i retsmedicinerens kontor tre etager højere oppe, puster røg ud i luften og varmer sig ved kaffebægrene. Kaffemaskinen gurgler indbydende. Manni fisker en nogenlunde ren kop frem bag et grinende kranium og skænker op.

Kaffen er så stærk, at den kunne slå ihjel eller vække døde til live, alt efter behov. Men Krieger ser ud til at nyde den. Kun skyggerne på hendes sommerfregnede kinder vidner om, at hun har fået lige så lidt søvn som Manni. Han får øje på en teske, tørrer den nødtørftigt af i et bukseben og kommer sukker i kaffen. “Jeg tror, jeg lige har set et drømmesyn. Der står en eskimokvinde udenfor.”

“Inuit,” siger Krieger og gaber.

“Hvad?”

“Det er den politisk korrekte betegnelse.”

“Eskimo står for en, som spiser rå kød, og det bryder de sig ikke om.” Karl-Heinz Müller tænder en Davidoff ved gløden af forgængeren. “Havde damen en kaninskindshue på?”

“Jep.” Manni forsøger at nå håndtaget på vinduet uden at røre ved den dumdristigt høje sagsmappekonstruktion på rets-

medicinerens skrivebord. Umuligt. Resigneret indstiller han sit forsøg på at få lidt frisk luft.

Müller griner, øjensynligt tilfreds med Mannis fornuftige indstilling. “Det er min nye kollega, dr. Ekaterina Petrova fra Rusland. Et stort talent.”

Stor er måske så meget sagt; nede i obduktionskælderen går det russiske talent kun Manni til brystet, men i det grønne tøj ser russeren dog noget mere fredsommeligt ud end i violet og pelshue. Og hun er dygtig med skalpel og kniv, hvad hun straks beviser, da den langstrakte ydre besigtigelse og nøjagtige beskrivelse af det påklædte lig er overstået.

Manni ånder lettet op, da præparatorens knoglesav langt om længe indstiller sin enerverende surren. En obduktion er i sig selv aldrig appetitlig, men åbningen af kraniet er på enhver tænkelig måde altid det værste.

“Judith vandt i øvrigt førstepræmien ved vores juletom-bola,” siger han til Karl-Heinz Müller for at aflede sin opmærksomhed fra præparatoren, som tager hjernen ud, vejer den og under russerens falkeblik snitter millimetertynde, små skiver af den, som han lægger i formalin. Desuden ærgrer det også stadig Manni, at han ikke selv vandt præmien.

“Er det rigtigt?” spørger retsmedicineren i samme øjeblik, som Krieger hvisler et: “Det er altså ikke noget at snakke om.”

Russeren rømmer sig uden at løfte næsen fra den dødes ryg. Det forstyrrer hende øjensynligt ikke, at der bliver snakket om ikke-faglige ting.

“Elleve knivstik, hvilket svarer til den ydre fremtoning,” erklærer hun i den pludselige stilhed. Hun taler næsten uden accent, og kun en minimal, slavisk tone røber hendes herkomst, hvis man hører godt efter. Hun løfter op i ligets højre arm, klapper rundt om obduktionsbordet i sine grønne gummiclogs og gentager proceduren på den anden side. “Jeg har stadig ikke fået øje på nogen afværgkevæstelser,” siger hun.

“Døde han med det samme?” spørger Krieger.

Petrova vugger ubeslutsomt hovedet fra side til side og koncentrerer sig igen om sårene. Hun dikterer sine fund i mikrofonen, der gynger over obduktionsbordet. Skubber sårrandene fra hinanden med en pincet og stikker en målestok ned.

“To stik er gået ind i hjertet, fem andre har punkteret lungerne,” siger hun til sidst. “Jeg kan ikke afgøre, hvilket stik han fik først.”

På et tidspunkt om natten, mens Manni rodede rundt i affaldet sammen med teknikerne, fik han pludselig en fornemmelse af, at en eller anden iagttog ham. Han sagde ikke noget til de andre, fordi der ikke var skyggen af nogen at se, men en ubehagelig følelse af sårbarhed er blevet hængende. Ville han have opdaget det, hvis en eller anden sneg sig tæt ind på ham? Ville han have været hurtig nok til at værgе for sig? Hvor lang tid har man med en kniv i ryggen? Har man overhovedet en chance? Russeren skubber igen sårrande fra hinanden og kigger ned i det mørke, skorpede hul.

“Den rene nedslagting.” Judith Krieger betragter de brunlige stiksår på den ostefarvede, delvis mørkt behårede ryg med væmmelse.

“En professionel dræber anderledes,” bekræfter Petrova. “Mere effektivt.” Hendes kuløjne gløder.

“Hvad ved vi om mordvåbnet?”

Petrova bøjer sig endnu dybere ned over liget. Hun udveksler et hurtigt blik med Karl-Heinz Müller, inden hun svarer på Judith Kriegers spørgsmål.

“Enægget. Skarpt.”

“Formodentlig med glat klinge.” Karl-Heinz Müller har også bøjet sig så langt ned mod offeret, at hans åndedrætsværn næsten rører ved mandens hud. “Gerningsmanden er højrehåndet, vil jeg gætte på. På nogenlunde samme højde som offeret, måske lidt højere. Klingens længde kan vi først sige noget om, når vi er færdige med undersøgelsen. Det kan tage sin tid. Det er et pokkers arbejde at undersøge hvert enkelt sår.”

Som om ordet 'arbejde' er en kode, begynder Judiths mobil at spille rock. Hun vender sig væk og holder en hånd om sit frie øre for at lukke det halvlatiske kaudervælsk ude, som Müller og hans talentfulde assistent udveksler om deres iagttagelser.

"Der er fremmede fingeraftryk på Bergers sko," siger hun, da hun afslutter samtalen.

"Fra skosælgeren."

"Klaus siger, at skoene ikke er nye og heller ikke nyforsålede. Snørebåndene var ikke bundet, lagde du mærke til det?"

"En eller anden ville tage skoene af ham."

"Hvem?" Judith læner sig mod et ledigt obduktionsbord.

"Hvis gerningsmanden viser sig at være en vagabond, giver det i hvert fald mening. Jakke, rygsæk, sko – det er lige noget, han kan bruge. Og så kommer vores vidne og forstyrrer ham, og så flygter han." Manni gnider sig i nakken. Lidt massage ville gøre godt nu. Og ikke bare i nakken. Af Sonja.

"Okay, lad os antage, at det var en hjemløs. Hvordan er han kommet til gerningsstedet?" Den normalt så påfaldende turkisblå ring om Kriegers grå iris er næsten ikke til at se i det skarpe lys fra obduktionslamperne.

"Han er faldet i søvn i toget," foreslår Manni.

"Det kan være." Hans kollega ser ikke særlig overbevist ud.

"Berger smider ham ud, og så bliver han sur. Han venter, indtil Berger vender ryggen til, og så stikker han ham ned."

"Elleve gange?"

"Han er måske kogt over. Eller han ville bare sikre sig, at Berger virkelig døde."

"Had." Judith Krieger stirrer stift på den døde lokofører, som om hun forventer, at han skal bekræfte hendes teori.

De ser tavst til, mens russeren stikker pincet og kniv i den i forvejen mishandlede ryg. Karl-Heinz Müller er i strålende humør som altid under en obduktion. Han klapper med sine instrumenter og fløjter *Kalinka*, tydeligvis til ære for sin kollega, som dog virker helt uimponeret. Uden at fortrække en

mine laver hun små snit rundt omkring på Berger. Han er i det mindste ikke begyndt at lugte. Man må glæde sig over de små gode ting. Mindet om den ubehagelige følelse under nattens frugtesløse finkæmning trænger sig igen på i Mannis bevidsthed. Var der virkelig en, som iagttog ham, eller er det bare noget, han bildte sig ind?

Han rømmer sig. “Måske vidste gerningsmanden, hvornår Berger havde pause, og lurede på ham ved siden af skinnerne.”

“I så fald må der være en forbindelse mellem Berger og gerningsmanden,” siger Judith Krieger. “Måske har en af naboerne set noget. Eller overvågningskameraerne. Teknikerne er på stedet, Ralf Meuser kimer på dørene. Lad os starte med at tage hen i Bergers lejlighed.”

En rødmosset vicevært tager imod dem i opgangen i højhuset i Ehrenfeld, hvor lokoføreren har lejet 59 kvadratmeter på sjette etage for 447 euro om måneden inklusive varme. Lejligheden er spartansk indrettet. Sofa, vægskab, spisebord, fjernsyn og stereoanlæg i stuen. Et lillebitte køkken med gulnede vægskabe. Soveværelset lugter af snavsetøj. Over den franske seng hænger et akrylmaleri af en nøgen blondine, som ligger og slanger sig ved havet og byder en svane sine unaturligt spidse, struttende, kegleformede bryster. Farvevalget skal formentlig signalere romantik: rød, orange og sort dominerer.

“Nydeligt.” Krieger hæver øjenbrynene.

Manni åbner skuffen i natbordet. Næsedråber, papirservietter og pornohæfter, smagløse, men lovlige. Der lugter af skimmelsvamp i det vinduesløse badeværelse, og armaturerne er blinde af kalk. Der står kun en tandbørste, der er ingen parfume, ingen tamponer, ingen læbestift, intet der tyder på en kvinde i Bergers liv. Indersiderne af skabslågerne i soveværelset og køkkenet er dekoreret med pinupper fra Playboy. Berger var nok ikke bøsse.

“Han har ingen telefon.” Krieger travet frem og tilbage, og hendes gummiklædte hænder roder rutineret i skuffer og skabe.

“Måske havde han nok i en mobil?”

“Og hvor er den?”

De kigger træt på hinanden. Jakken. Rygsækken. De løber hele tiden panden mod den samme mur. De deler sig op, mens de venter på, at teknikerne skal indfinde sig. Manni tager sig af soveværelset, Judith af stuen. Hvordan levede Berger? Hvad interesserede han sig for bortset fra nøgne kvinder? Hvem kan have hadet ham tilstrækkelig meget til at myrde ham? Lejligheden afslører intet, alt i den virker upersonligt.

Mannis mobil vibrerer og sætter en stopper for hans grublerier.

“Jeg har sursteg til dig i morgen! Det elsker du jo.”

“Beklager, mor, jeg har travlt med en sag.”

Han verfer sin mor væk og forsøger at lade være med at føle sig som et dumt svin. Judith Krieger står med en håndfuld regninger i hånden i stuen og kigger på den støvede fjernsynsskærm. Ubevægelig og meget koncentreret, som om hun venter på et eller andet, nej, som om hun forbereder sig på en tvekamp. Krigeren. Et eller andet i hendes ansigtsudtryk foruroliger Manni.

“Han var godt nok alene,” siger hun stille, da hun bliver opmærksom på ham.

Ja, hvem pokker er ikke det, tænker han.